

En kort förklaring öfwer den yttersta domen utgifwen efter den heliga skrif...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Test.
Apokalypt
(18)

En kort förklaring öfver

Den Yttersta Domen

utgifwen efter den Heliga Skrift,
och författad af Anders Berggren, Mosby 1860,
Tredje upplagan.

Till att beskrifwa den Yttersta Domen i sin helhet, eller såsom det verkligen kommer att tillgå, är alldeles omöjligt, för någon människa, om icke Gud uppenbarat honom derom.

Guds verk äro för människan ganska obegripliga; "och om jag nu förkunna hwad som ske skall, och på hwad sätt, blifwer det en galenskap för människan," 1 Corint. 2: 14. Nu torde någon bekymrad själ fråga, huru det skall gå oss på domedag? Här finnes så många religionssefter, lutheraner, mormoner, judar och katoliker samt många andra; hvilka af desse männe skola blifwa lyckligast på Domedag? Men jag will låta eder weta att då winner ingen religion företräde. "Dock säger jag eder, att Tyro och Sidoui skall drägeligare warda på domedag, än eder", Math. 11: 22. "Sodom och Gomorra land warder lyckligare på domedag". Alltså kunna wi wäl förstå, att ingen af våra lärofatter winner företräde, och skulle en af desse gå fram, måste ju alla de andre blifwa tillbaka och gå förlorade. Wär Lutheriska lära är wäl den bästa, isynnerhet om den efterföljdes, men när de gå rakt emot Guds wilja och föreskrift, kan det icke gå dem lyckligt på domedag; den ena människan hatar och förföljer den andra och bär förakt till sin nästa, förforsakar henne skada och förargelse, tänker icke efter hwad Jesus säger i sitt domsbeslut, allt hwad i gjort en af mina minste, det hafwen i gjort mig; och Paulus säger medan tid är låt oss göra godt emot hwar man, Gal. 6: 10.

Allt det lider åt slutet torde wäl ingen kunna motstrida, emedan alla de tecken som Jesus sade skulle ske wid

werldens ända, såsom krig, pest, hungersnöd och jordbäfning mångastädes, Math. 24: 7, äfwen äro de falske Profeter uppkomna, som nu kallas mormoner, och de förföra många, v. 11:te; de hafwa wäl rätt till en del ty de förkunna och predika om Jesu ankomst, men deras tro är oriktig och deras dop öfwerflödigt; de tro att ingen blifwer salig mer än de, de inbilla sig att söka ett annat land och der upprätta Zion, ett paradis som helgon skola bebo; detta är en omöjlig sak ty intet ställe kan upptäckas der icke synden och satan regerar, och i stället för Zion, möter dem största sorg och uselhet, hvarföre Jesus säger: "Tiden instundar följer dem icke efter". Luce 21: 7. Ty Jesus wiste att det war ett fäsfängt företag och ett stort bedrägeri; ty denna werldens wisshet är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Löftet Gud utgaf i Paradiiset till våra första föräldrar, att qvinnans säd skull söndertrampa ormens hufwud, 1. Moseb. 6: 3, och Gud mente djefwulens hufwud, makt och wälde, detta påstås redan wara skedt, och blef fullbordadt när Jesus led och dödde på korset. Men det är icke så. Den dagliga erfarenheten wisar oss, att satan ännu lefwer och regerar, likasom före Jesu död; hade vår frälsning blifwit wunnen wid Hans död, då skulle ju alla de gå förlorade som woro behjelpiga och Satan hade till redskap när Jesus dömdes och döddes på korset. Desse skulle således ligga i helfwete i ewig tid, för vår frälsnings skull; och alla de som woro före Jesu död skulle äfwen wara förtappade; nej detta kan icke låta sig göra, ty Jesus är icke sänd utan till de borttappade får af Israels hus, Math. 15: 24 och 18: 11; hade satan blifwit öfwerwunnen wid Jesu död, då hade hans Lärjungar sluppit undergå martyrdöden, en af dem blef lefwande huden aftagen, en annan kokad i en sjudande kittel, en korsfäst med hufwudet neråt wändt, en fästad på ett kors likt ett X o. s. w. Satan förhindrade Jesu lära efter deras bortgång, att hon war död i många år; jag wet icke hwilken menniska som ännu har haft någon nytta eller fördel af Jesu lidande och död. Här har ju ingen förändring skedt sedan Han led på korset, utan samma död och dom som Gud förkunnade menni-

Skona i paradiset, med arbete och stor möda måste man föda sig, qvinnan föder sitt barn med sweda, 1 Moseb. 3: det kan icke wisas ur alla werldens tideböcker eller skrifter, att någon har undsluppit det förut nämnda dödsstraffet, somliga brinner totalt upp, en del nödgas sluta sina dagar i wägens swällande böljor, den största delen måste widkännas den fruktansvärda sotböden och sedan nedmyllas i den swarta jorden; detta är ingenting angenämt för menniskan och Job säger: Herre ho prisar dig i grafwen, ty Jesus säger Gud är icke de dödas Gud, utan de som lefwande äro, Math. 22: 32; äfwen säger han ingen far upp i himmelen utan den som for neder af himmelen, Joh. 3: 13; och dit jag går, kunnen j icke komma Joh. 13: 33; satan är icke död utan lefwer, far omkring såsom ett rytande lejon och söker hwem han uppsluta kan, han förorsakar mycket ondt, strid monarker och menniskor emellan på jorden, ja han strider med sjelfwa gudawäsendet i himmelen Uppenb. 12: 7; och är således ingen glädje der utan när en syndare sig omwänder och bättrar, Luce 15; 7; när wi nu betrakta detta allt, kunne wi wäl förstå att werldens wishet är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Mina wälsignade wänner och medmenniskor, om jag nu förkunner eder Guds wishet, huru han underligen utfett menniskornas frälsning på domedag, så blifwer det för eder en galenskap, som skrifwit är, och j tron mig inte men wi måste tro hwad Bibeln säger; Gud har gjort wonderliga ting genom menniskor och sine tjenare i förra tider. Gud befalle Noack att bygga arken och han lydde Guds röst, 1 Mose B. 7: 5. Gud uppenbarade sig för Moses i busken och befalle honom att gå till Faraos uti Egypten för att frälssa Israels folk ur deras fångenskap och Faraos händer, 2 Mose B. 3: 10, och detta war en förebild till vår frälsning på yttersta dagen. Gud frälste staden Bethulia från Holofernes här genom Judith som bad till Gud och högg sedan hufwudet af, — Judiths B. 13: 8. Gud sade till Jonas att han skulle predika för Nineve och derigenom blef staden skonad från den undergång, som dem war förelagd. Guds hjelp måste alltid komma genom menniskors tillhjelp, äfwen i wä-

ta dagar; mången blifwer frälst utur eldswåda och waf-
tundö genom andras tillhjelp, hungernöd afhjelper Gud
igenom andra människors bistånd. Blifwer man sjuk, så
har Gud förordnat Apotek och doctorer, kommer menni-
skan i själaångest, finnes här prester, som trösta, upplysa
och förkunna om Jesu frid som han gifwer alla bedröf-
wade. Guds hjelp måste således alltid komma genom
människors tillhjelp, äfwen skall så ske på domedag; men
huru mycken swårighet måste icke de människor genomgå
som Gud usfett till redskap för sina uträkningar. Moses
hade många ledsambeter då han genomwandrade Arabi-
ens öknar.

Jungfru Maria som Gud utforat till att wara mo-
der åt werldens frälsare, huru många mödor och beswär-
ligheter måste icke hon genomgå; i fattigdom måste hon
föda sin förstfödde son uti Betlehems stall, och sedan be-
gifwa sig jemte sin man på en resa till ett främmande
land för att bewara barnets lif, ty satan hade i affigt
att genom Herodes förgöra Gudabarnet, och igenom ök-
nar och moras måste Jesu föräldrar wandra in uti E-
gypten och med möda och beswär uppehålla sig der i sju
år, tills barnamördaren Herodes war död; och sedan hwad
sorg fick hon icke när de korsfäste hennes son! Den soun
har ett moders hjerta kan nog känna swedan inom sig.

Alla Jesu troгна, måste taga sitt kors uppå sig och
följa honom efter, Math. 16: 24, till tidens slut böra
wi följa honom efter, och tiden är snart fullkomnad,
bättren eder och tron den heliga skrift, Marci 1: 15, och
Gud har lofwat oss tillsägelse något före tidens slut, si,
hwad komma skall förkunna jag framföre åt, och ny
ting förän det sker låter jag eder det höra, Ef. 42: 9,
att Gud will härigenom uppfylla sitt ord, är en sanning,
som är klar, ty Jesus säger det som ske skall, skall han
förkunna eder, Joh. 16: 13, wi böra enskadeligen tro
Jesu ord och den som detta gör kommer icke i domen,
Joh. 5: 24. Hwarföre skola wi frukta eller rädas för
den dagen, eller werldens ända, nej wi kunna glädjas och
fröjdas, att den stunden nalkas, och förlofnings-tiden är
inne då wi blir lifsom spända ur ett ok, och lättade från
den börnan, som tryckt oss, sedan tidens första morgon,

då våra stamfäder öfverträdde Guds bud, nu kunna vi
 vara glade att Jesus will komma och frälka sitt folk,
 dertför säger Han wid Sin ankomst: ser upp och lystet
 edra hufvud upp, ty då kalltas eder förlofning, Luce 21:
 28, och Jesus har äfwen lofwat att komma igen, och ta-
 ga öf till sig, Joh. 14: 3, och detta är en sanning, som
 jag kan intyga, som sjelf sett förlofningens dag, och ef-
 ter det gud har wisat mig, så bör jag icke fördölja det-
 samma; ty Jesus säger: Icke tändet man lys och sätter
 det under en skeppa, Math. 5: 15.

Att domsbeslutet skall kungöras af en menniska, är
 intet twifvel underkastad, ty Gud är en ande och dömer
 ingen; icke har Gud sändt sin son i werlden,
 att han skulle döma werlden utan på det
 att werlden skall warda salig genom honom, Joh. 3: 17;
 äfwen säger han: j dömen efter köttet, jag dömer ingen
 Joh. 8: 15. Men är det så att jag utdrifwer djenslar
 med Beelsesdub, med hwem drifwa då edra barn dem ut;
 dertfore skola de vara edra domare, Math. 12: 27; we-
 ten j icke att de helige skola döma werlden. 1 Cor. 6: 2.
 Si min tjenare, jag skall sätta min anda på honom och
 han skall förkunna hedningarna domen, Math. 12: 18.
 Ewangelisten Johannes, hwilken Jesus mest älskade och
 uppenbarade sig för honom sedan han war till himla fa-
 ren, och såg tjugofyra äldste kring om domstolen, Uppenb. B.
 4: 4. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste
 warda. Det heter wäl i vår lära, att der trädet är fal-
 let der blifwer det liggande; men, det war en rik Herre
 som lät plantera en skog och en trädgård med många
 dyra och förnäma träd, och tjufwär insunno sig och bort-
 röfwade träd. När ägaren fick detta weta wardt han
 vred och sade till sin tjenare, kalla honom för rätta, och
 så blef han dömd att återlemna trädet samt gå i häkte.
 Och här är icke fråga om några träd, utan hela skogen
 är kommen i röfwarehänder. Det är ett röfwadt och
 skinnadt folk; de äro allesammans besnärde uti kulor och
 bortgömda i fångahus; de äro wordne till rof, och ingen
 hjälpare är till sinnande och ingen är som säger: så dem
 igen, Ef. 42: 22. Nu är Guds allwisa råd fattadt och
 beslutadt; att, lika som den förutnände rika herremannen,

låt falla röfwaren och bedragaren till domstolen, emedan ingen annan hjelp finnes för att få honom dömd till att återlemna det bortrofwade folket. Detta är Guds wisshet, men synes en galenskap för menniskor. Men, war det icke djefwulen som genom ormen i paradiset förmädde våra första föräldrar till olydnad? Han öfwerföll den lättrogna qwinnan med smicker och lögn, till des han fick henne och dem båda till att äta af det Gud förbudna trädet, och han har allt sedan des regerat ibland menniskorna, är roten till allt ondt; ja han bedrager hela werlden, Uppenb. B. 12: 9. Jag förmoder icke att här fins någon menniska som tycker illa wara, att denna bedragaren blifwer kallad framför domstolen, ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda, och den som strider emot Gud, han är djefwulens medhållare och kallas en falsk profet och hans dom står skrifwen i Uppenb. B. 20: 10; ty rätt och sanning måste wara gällande, om icke förr, så måste det ske på yttersta dagen, ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi warom frälsare, som will att alla menniskor skola frälsta warda, och till sanningens kunskap komma; 1 Tim. 2: 3, 4. Hwad förstås med sanningens kunskap? Hade Adam och Ewa warit kunsnige om att det war satan, som war orsaken till deras förderf i paradiset, så hade ju satan fått sin dom straxt; men det war fördoldt för de arma menniskor; men nu will Gud upplysa oss om sanningens kunskap, derföre säger Jesus: I skolen förstå sanningen och sanningen skall göra eder fri, Joh. 8: 32. Jag prisar dig Fäder, himmelens och Jordens Herre att du hafwer detta dolt för de wisa och förnuftiga och hafwer det uppenbarat för de fåkunniga eller de enfalbiga, Math. 11: 25. Gud sade: gack Daniel, ty det är fördoldt och besegladt, intill yttersta tiden, Dan. 12: 9. Ja nu är den yttersta tiden och nu är salighetens dag; ty nu will Gud uppenbara det som fördoldt warit har, och låta sanningen komma i huset som förr warit i mörkret. Jesus säger till sina lärjungar kort före hans död: Jag hafwer ännu mycket att säga eder, men j kunnen det icke nu bära; men när han kommer som är sanningens anda han skall leda eder uti all sanning, ty han skall icke tala af sig sjelf, men hwad

Han hörer, det skall han tala, och det som ske skall, skall han förkunna eder, Joh. 16: 12—13. Gud har genom sina tjenare låtit skrifa hela vår bibel; äfwen har Gud, för några år sedan, genom en menniska låtit skrifa lifsens bok, och detta war nödwändigt; förutan den blifwer ingen frälst. Men det är ännu föboldt för hela werlden, derföre liknar Jesus himmelriket wid en skatt som fördolt war uti en åker, Math. 13: 44. Åter är himmelriket likt en köyman som sökte ester goda perlor, och när han hade funnit, gick han bort och sålde allt det han egde och köpte henne, v. 46. Jag kan meddela lifsens bok för intet.

Jesus liknar himmelriket wid tio jungfrur; men det war endast de fem som woro redo med trones oljö i sina lampor wid Jesu ankomst, och blott dessaingo infomma med honom i bröllopet och dörren tillstängdes, Math. 25: 10, och desse fem äro ganska få, som äro beredde att genast gå med honom in i Guds rike wid hans ankomst; derföre säger Jesus: Många äro kallade, men få äro utvalda: Math. 20: 16. Men dessa få menniskor skola warda gubeligt sinnade som icke allenast söka sitt, utan andras bästa, 1 Cor. 10: 14; ty der skall icke blifwa någon glädje i Guds rike för de få, om alle de andra woro i fördömmelsen, derföre skola de vara rättfärdiga och renhjärtade menniskor, hwarföre Jesus liknar dem wid rena och oskyldiga jungfrur som alltid upplysa en bröllopsfal; och dessa få skola kalla alla de andra till sig ester namn och de säger: det är min wäns röst som klappar, låt mig upp, Höga W. 5: 2; och detta skall fortfara. Jesus liknar Guds rike wid en surdeg, som en qwinna blandade uti tre skeppor mjöl, till det blef alltsammans surt Math. 13: 33. Likaledes skall Guds rike begynnas med några få, och sedan förmeras, tills allsammans blifwa inkallade. — Äfwen liknar Jesus Guds rike wid ett senapskorn som är minst af alla frön, men när det uppväxt, blifwer det ett stort träd. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda; och Guds wilja måste gå i fullbordan.

Menniskan tror att wid tidens slut eller werldens ända, hon skall dö men det är icke så. Jesus leswer och i

skolen och leswa, och det läsa wi uti våra tros artiklar, att han skall komma och döma leswande och döda; alltså kunna wi förstå att de som då leswa skola icke dö. Sannerligen säger jag eder: här äro några ständande som icke skola smaka döden till dess de få se människones som komma i sitt rike, Math. 16: 28; himmel och jord skola förgås, Luce 21: 33; Jag säger såsom Ulsfayb: Herre när jag dig hafwer frågar jag efter himmel och jord intet, Psalt. 73: 25; hwar och en som tror på Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3: 15; sannerligen, sannerligen säger jag eder, hwilken som hörer mitt tal, och tror på honom, som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, och kommer icke i domen, utan är gången ifrån döden till lifwet, Joh. 5: 24. Hwilken som gömmer mitt tal, han skall icke se döden till ewig tid, Joh. 8: 51; ty Gud hafwer skapat människan till ewigt lif, och gjort honom till ett beläte, att han skall sådan vara som han är, Wisbetens B. 2: 23; Jesus lifnar Guds rike wid en människa, som sådde godan såd i sin åker, men owännen sådde ogräs midt ibland hwetet och gick sin väg, Math. 13: 25. Låten båda wera till skördetiden och då will jag säga skördemännerna, hämtar först ogräset samman, och binder det i knippor till att uppbrännas; men hwetet församlas i min lada, v. 30. Owännen som sådde är djefwulen som kom i paradiset i Guds frånwaro och förförde människorna till olydnad och det war hans afund som gjorde att han förorsakade döden i werlden, Wisb. B. 2: 24. Och satans andar har allt sedan wert ibland hwetet, som förstås med människorna. Så skall det ske wid werldens ända eller yttersta dagen. Satan och hans englar skola först kallas samman för att uppbrännas, och sedan skola människorna församlas i Guds lada eller det nya Jerusalem; derföre har Gud befallt att genom lifsens bok, framkalla djefwulen och alla hans andar för att möta och insinna sig wid Christi domstol, och der stå som en förvärdare; ty det är han som bedrager hela werlden; och då skall Guds löfte fullbordas som han gaf människorna i paradiset, att qwinnans såd skall söndertrampa ormens hufwud. Det är alltid brukligt wid våra domstolar i werl-

den, att k rande parten ställer sig wid domarens högra sida; och svaranden, tjuften och bedragaren, wid den wenstra; likaledes skall tillgå wid Christi domstol; menniskorne komma wid den högra sidan, och satan och hans andar wid wenstra sidan. Johannes d pare omtalar det samina, att Jesus skall komma och rensa sin loga och f rtamlas hwetet i sin lada; men agnarna skall han uppbr nna i ewinnerlig eld, Math. 3: 12. Menniskorna  r hwetet, ty hwetet  r ett wigtigt sädesslag, som far långt fram på logan, men agnarna blifwa tillbaka, ty de äro lätta, och utan wigt och w rde, och en förargelse ibland hwetet; och dertföre skola de uppbrännas.

Som nu uttydt och f rkunnadt  r, att alla menniskor skola komma wid högra sidan, så kommer det l ftet o  till godo, som Gud gaf Abraham när han offrade sin son Isak, att: igenom din s d skall allt folk på jorden w llignade warda, 1 Mose B. 22: 18. Och dertföre säger Jesus att konungen skall säga: kommer i min faders w llignade och besitter det rike som eder tillredt  r ifrån werldens begynnelse; och f r den skull att djefwulen och hans englar äro på wenstra sidan, hwilka warit roten till allt ondt och dragit hela werlden samt warit Gud och menniskor till stor förargelse: f r den skall konungen och r ttwisligen säga, g r bort i förbannade uti ewinnerlig eld. W llignessen och förbannelsen stå skrifna i lifsens bok; nu kan man se det som icke  r möjligt för menniskor, det  r möjligt för Gud, Luce 18; 27. Gud talade med Mose och sade: "jag skall uppw cka dem en profet, såsom du  st, och gifwa min ord i hans mun; han skall tala till dem allt det jag honom bjuda will", 5 Mose B. 18: 18, genom Mose  r lagen gifwen och genom en menniska skall lagen upplossas. Genom tio plågor som Mose och Aron lade på Farao, måste han lemna Israels folk ifrån Egypten; och genom de tio buden som Gud utgaf på Sinai, skall satan lemna allt Guds folk på domedag. Dertf re säger Gud: Han skall göra sin lag herrlig och stor, Es. 42: 21. Gud wiste nog att lagen icke kunde hållas af menniskorna, n r icke twå menniskor kunde hålla ett bud i paradiset, mindre kunde så många hålla tio nu; dertföre war Guds wisa utr k.

ning, att de skola ligga till grund för vår frälsning på yttersta dagen; ty annars hade varit bättre att ingen lag war gifwen.

Guds underbara wisshet öfvergår werldens klofskap 1 Cor. 1: 20. Något öfwer tusen år före Jesu födelse gaf Gud lagen till Mose, och vårt människobegrepp är att Jesus kom, led och dödde för lagens öfverträdelser skull; men så är icke skaparens wisshet fattad, ty det kunde icke lända Gud till någon nytta, att först utgifwa en lag som han wisste ingen kunde hålla, och sedan sände sin son samt tvinga honom att lida dö till att förfona sig sjelf.

Jesus bad i örtagården om en möjlighet kunde finnas att slippa att dricka den swära kalten, som honom förelagd war, men sade han; Ske icke min wilje utan din, Math. 26: 42, men ingen annan utväg kunde finnas än Jesus måste dö för den skull att han skall kunna frälssa hela människosläktet på yttersta dagen.

Sedan jag förut liksom upplossat lagen och berättadt till hwad ända Gud utgifwit den, så bör jag äfwen förkunna Guds wilja, som är, att wi hålle hans bud på det wi skola ostrafflige warda wid Jesu Christi tillkommelses dag, och hafwen i kärleken till Gud så hållen hans bud, och de äro icke swära; 1 Joh. 5: 3.

Men den ogudaktige frågar icke efter Gud eller hans bud, de misbruka Guds namn, det sårar mitt hjerta när jag hör detta, då jag wet hwad Gud har sagt, att den skall icke blifwa ostraffad som misbrukat hans namn, det gör mig ondt att höra en swärijare utgjuta sina eber och be den onde ta sig och fara i sig. detta är ett öfwerflöd, ty han är nog willig ända, i skolen alls intet swärja Math. 5: 34. Syr. 23: 12. Och för hwart fåfängt ord som går af människans mun skall hon göra reda för på domedag; Math. 12: 36.

Men allt det i wiljen människor skola göra eber det gören i och dem, ty Gud är mäktig att straffa de som icke lyda Hans bud; och den ogudaktige får icke inkomma i Guds rike, utan omvändelse, bättring, tro och helgelse; man måste födas på nytt, Joh. 3: 3.

Går finnes en del af våra christna, som tycker det är icke bra att den ogudaktige äfwen blifwer frälst, när han

afstätt sitt straff efter som han handlat hafwer i tiden. Dessse tro sig sjeswa wåra rättfärdiga, för det de läsa bibeln, gå ofta i kyrkan, lesa någorlunda efter buden: men de äro icke beqwäme efter Guds wilje, som är att alla människor skola frälste warda, de wilja döma andra, ändå att Jesus säger: Dömer icke, att i skolen icke dömda warda, Math. 7.; och det är intet af sanningens anda tillåtit, derföre säger Jesus, när han kommer skall han straffa werlden för synd, för egen rättfärdighet och för dom; Joh. 16: 8, om wi föreställa oss den yttersta domen, huru olyckliga skulle wi icke vara, om så skulle tillgå, som den uttydes och man tror, att den ena makten skiljes ifrån den andra, bari ifrån föräldrar, desse ifrån barn, wänner och bekanta; somliga till ewig glädje, och de andra till ewig pina.

Der skulle ju aldrig blifwa någon glädje i Guds rike för de så, när de wisle att deras anhörige brunnit sig i pinorummet; nej detta kunde icke en rättfärdig Gud wåra belåten med, ty han hafwer skapat människan till ewigt lif, och till ett belåte såsom han är; Wisb. 8: 23, och det är skrifwet, att Jesus har lidit döden för alla; Ebr. 2: 9, och skriften kan icke vara om intet. Joh. 10: 35.

Ingen kan tjena två herrar; Math. 6: 24. Man måste hata den ene och älska den andre, om jag älskar Gud, så bör jag påstå Hans rätt, hatar jag satan, så hwarken will, kan eller bör jag tillåta att han får behålla någon människa som Gud har skapat, Herran har flere tjenare som fått sina pund att redowisa får när Han kommer; Math. 25: 15.

Men den människan måtte hafwa ett hjerta, swart som sot och hårdt som sten som tycket det kan vara rätt att en sådan skitsinässta skulle äga rum på domedag; hon är utaf känsla och medlidande som will tillåta en sådan fanswäckande ställning.

Jag tackar min Gud alltid, som bättre hafwer ombeskrift wår frälsning än människor det utfundera kan, men ho är så blind som min tjenare och så döf som mitt bådskap; Ef. 42: 19. Jacob brottades med Gud; men jag hafwer språkat med Gud, och min fråga war endast den huruwida det war rätt af en barmhertig Gud att skapa

så många menniskor till werlden i sådant uselt och eländigt lif som här, orätt måste man lida, den största delen får släpa sin tid fram, ifrån waggan till grafwen, och somliga med en bräcklig och dålig kropp, samt slutligen döden och ett ewigt helwete hwilket jag då, icke annat kunde förnimma.

Härpå fick jag icke swar förrän tio år hade tilländagått, men sedan bekom jag säker kännedom om huru frälsningen skall blifwa, och den yttersta domen kommer att tillgå.

Men det torde wara en och hwar bekant, att ingen sak kan afdömas utan tvenne wittnes intyg, hwilket Jesus ock säger i Math. 18: 16, och äfwen skall ske på yttersta dagen. Gud har genom sitt allwisa råd lefwande till himla tagit tvenne dertill utsedde män, nemligen Enoch och Elias. Enoch war den förste af Adams afkomlingar, som war rättwis, from och Gudi behaglig. Elias war en af Jacobs afkomlingar och i den tiden en Herrans tjenare, och blef till himla tagen med brinnande wagn och hästar, 2 Konungab. 2: 6; och Jesus säger att Elias skall komma först och skicka alting i lag igen, Math. 17: 11, och Gud insåg att detta war nödwändigt, ty djefwulen är lögnaktig och blifwer icke i sanningen, Joh. 8: 44; och han är äfwen lagkännare, samt wet också att framställa de jäfsanmärkingar som icke kunna motstridas; att icke barn eller tjenare få witne bära emot fader eller husbonde, icke heller wittna i egen sak kan tillåtas, och finnes således ingen på jorben som satan tillåter att intyga sanningen på domedag. Men desse förutnämde, och för så lång tid tillbaka till himla farne män, kan satan icke jäfwa, utan han måste låta desse intyga att det är sanning allt hwad jag skrifwit, samt hwad bibeln ock lifvens bok innehålla; och att af de, som affomnade äro fins ingen i himmelen, utan satan har bedragit hela werlden: och då kommer Jesus i sitt majestät och alla heliga englar med honom. Men under majestätet finnes samma bodliga kroppsgestalt som war fastspikad på korssets träd; och då stola de se hwem de stungit hafwa, och satan kan då icke neka, att han for in uti Judas samt alla de andra som woro behjelpiga till

Jesu dök; och har nu först menniskorna i paradiset fått sin dömd som ännu fortfar, och sedan Jesus blifwit dömd och dödad och allt genom djefwulens förwällande, så kan wäl ingen motsärida, utan det är rätt och billigt, att satan också kommer för domen; och när satan begagnade menniskor när Guds son bles dömd, så kan satan icke förneka Gud att äfwen begagna menniskor när satan skall dömas och det måste ske genom rättgång; och dertfore säger Jesus till Johannes: Den der winner, honom will jag göra till en pelare uti min Guds tempel. Uppenb. B. 3: 12.

Men så wida detta skall winnas, måste lagen och den heliga skrift rätt wydas och sanningen framhafwas; och Jesus säger, hwilken är nu en trogen och snäll tjenare, Math. 24: 45, trogen att man påstår sin Herras rätt, och snäll, att man kan wedertlägga satan och hans tjenare allt hwad de kunna förebära, och dertfore säger Jesus den der winner skall sitta med mig på min stol som jag wunnit hafwer, Uppenb. B. 3: 21. Jesus liknar menniskorna wid får som sitta tiga för sin klippare, och satan och hans änglar wid getter, desse äro elaka och förargliga djur att styra, och tillika förbjudna att wiskas på kronans mark; emedan de skada skogen, skala och bita toppen af träden, och dertfore liknas de onda andar wid getter, och desse skola komma på den wenstra sidan och fåren på den högra; Math. 25: 33. Menniskorna lik som fåren som tiga och lida, men wid domstolen måste sanningen framhafwas så wida saken skall winnas; menniskan är ett swagt och uselt ting, som icke har förmåga att motstå satans förledande anfall; han har bedragit mig och hela werlden, och detta är en sanning som ingen neka kan, och dertfore säger Jesus, i skolen förstå sanningen, och den skall göra eder fri! Men hwarifrån kommer denna sanningens kunskap, utan från Gud, ty menniskan kan intet taga utan det warder henne gifwit af himmelen, Joh. 3: 27. Men när sanningens anda kommer, som jag skall sända eder, Joh. 15: 26; Sannertligen säger jag eder, hwilken som undfår den jag sänder han undfår mig, Joh. 13: 20.

Wår förwandling som icke sker, förrän domen är hållen, och frälsningen wunnen, den blifwer swår att genom-

gå, men förändringen är obetydlig, den orenlighet som vi äro belastade med inuti skall utrensas; om man äter en finaste och bästa mat, eller wälluktande krydder och rätter; men när det passerat naturvägen genom menniskan, blifwer den ohyggligaste träck, som kommer från någon skapad warelse på jorden, detta skall förbättras så att hwad man äter blifwer ingen förändring, och hwad wi komma att äta blifwer endast för smakens skull, men icke för lifwets behof; Salig är den som äter bröd i Guds rike; Luce 14: 15, ålderdoms skröplighet skall förwandlas till ungdoms fågring, barn skola wera upp till sin bästa skönhet; stupa, halta, blinda och frymplingar, skola helbregda göras, ty samma Jesus skall återkomma, som rengjorde de spetälska män, gaf blinda sin syn, hjert te stupa, uppväcke döda.

Älskade läsare! om jag kunde öppna dina ögon, och wisa dig hwad glädje och härlighet wi sedan få ånjuta, du skulle då få se att det lönar mödan att strida för det wackra riket som oss beredt är från werldens begynnelse. Min kära wän, strid icke mot Guds werk; lyd icke werldens röst, gör icke Guds wisshet till en galenskap, ty det galet är för werlden hafwer Gud utwa dt; 1 Cor. 1; 27. Ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda och allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar Ef. 40: 5. Men hwad strid och swårighet får icke menniskan genomgå innan hon ernår detta härliga riket; det förödelssens stuggelse, som Jesus förkunnade oss i Math. 24: hwilken blifwer ganska swår, solen miste sitt sten och blifwer mörk, stjernorna falla af himmelten och himlarnas krafter skola bäfwa, och Daniel beskriwer i 12: 11, att det skall wara tusende trehundra tio dagar; men Jesus säger om inte de dagar warda förstäcke, då worde intet kött frälsst, Math. 24: 22, då bles ingen menniska frälsst, ty när menniskan är frälsst måste det warda både till kropp och själ; och för de utwaldas skull skola de dagar warda förstäcke.

Huru de dödas uppståndelse kommer att tillgå, will jag i korthet berätta. Sedan satan blifwer öfwerwunnen wid Jesu domstol får menniskan en säker tro; då får hon se att Guds wisshet och råd winner företräde, då får hon

förnimma att det är sanning hwad jag skrifwit samt att det är bättre att lyda Gud än mennifcor, och om i hafwen tross som ett senapstorn, då mågen i säga till berget, gack och det skall gå, Math. 17: 20, och eder war der intet omöjligt, utan Gud skall låta uppkalla Adam och Eva, våra första föräldrar, och de få af Gud den magten att framkalla alla sina barn; och så skall det fortfara, slägte från hwart annat, tills en stor skara som ingen räkna kan, samt alla de tusende som tecknade äro; Uppenb. B. 7: 4, ty Israels barn skola församlade warda, den ene efter den andre, Ef. 27: 12, och Jesus säger att han är sänd till de borttappade får af Israels hus; Han kallar dem wid namn, jag hafwer ock annor får, som icke äro af detta fårarhuset, dem måste jag ock draga här till, att det skall warba ett fårarhus, och en herde; Joh. 10: 16.

Ty innan ormens hufwud krossas och satans makt tillintet gjorts, skall han återlemna det borttröfwade folket, ty jag kan icke låta mig nöja, att mina fäder och förfäder som satan bedragit hafwer, och äro förwarade i mörkrets fjättrar; Ef. 42: 25. En mördare och röfware måste alltid först skaffa fram det stulna, och sedan dödsstrafset äfwen skall så ske wid Jesu domstol, såvida Gud är Gud, och jag är menniska; de döda skola åter om de komma från hafwet eller helwetet; Uppenb. 20: 13.

Satan är swår att strida emot; men jag gifwer icke efter, jag lemnar ingen fred, eller kan lägga ned wapen förrän striden är slutad, och segren är wunnen; samt att döden och helwetet blifwer kastade uti den brinnande sjön, och djefwulen som bedragit belä werlden; Uppenb. B. 20: 10 och 14; innan jag slutar skall döden platt upplufken warda; Ef. 25: 8; men jag kan icke strida ensam, ty Gud måste wara min följeslagare och hjälpare; utom det kan jag ingenting uträtta; jag strider icke för egen winst, men Gud will att alla mennifcor skola fräste warda, och det will jag med, det är icke min Himmelske Faders wilja att någon af hans små skall förtappade warda Math. 18: 14. Wi bejje i Bönen fader wår, "ste din wilje;" och den måste också ske.

Satan tänker att anklaga oss wid Jesu domstol; men

wi hafwa stor orsak att anklaga honom; det war satan, som beswet quinnan i Paradiset, det är hans skuld att döden är kommen i werlden; och han är roten till allt ondt; äfwen i dessa dagar drifwer han sina förbannade illgrepp, han inbillar menniskor att taga lifwet af sig sjelfwa, än med en knif, ett rep, ett skott, o. s. w.; hwad sorg förorsakar han icke dessas anhöriga; icke nog, att de äro i saktad af den förförde, utan hysa de en tanka af twifwel, huruvida den blifwer salig, som förkortar sitt lif; men det böra wi icke bekymra oss öfwer, eller döma uti, ty Gud dömer ingen, och de skola icke förlora sin salighet fast satan fått förwillat dem till sådant företag, Math. 18: 12. Somliga komma i grubbel, om sjelfwa saligheten och ordets tydning, en del får den ingifwelse af satan, att "du kan icke försörja dig och dina", detta passas han på, när en och annan förlust, eller motgång inträffar, och menniskan är swag och kan icke motstå hans förledande anfall. Satan gör mig dageligen ondt och swåra motstånd, han förwillar mina läsare att de hwarken tro eller förstå kunna, hwad Guds ord och den heliga skrift innehålla, om man tyder den aldrig så wäl, utreder de liknelser Jesus talade, förkunnar hans ord och wälwilja mot oss, samt att hwad han lofwat och sagt skall ske, kan ingen tro, eller förstå, satan kommer och tager bort det; Luce 8: 12. och äns här ingen annan menniska i werlden, som will, eller wägar att säga honom detta wid Christi domstol; så wägar jag, jag fruktar icke för att frambara sanningen, ty för den skull är jag kommen i werlden, om än satan wisar sig såsom ett wilddjur, Uppenb. B. 20: 10, skrämmar han mig ändå icke, jag bäfwar ej, om jorden bäfwar. Ty min tro är ingalunda seg eller wacklande, jag wet alltför wäl att densamma Guden som bewarade Daniel uti lejonakulan, och de tre männen uti den brinnande ugnen, äfwen bewarar mig; jag har gifwit satan lof, om han så behagar, att i min närvaro genomgranska båda böckerna, Gamla och Nya Testamenten, som Johannes såg wid domstolen, och äfwen liffens bok, hwaruti han skall blifwa weberlagd, allt som han kan förebära, och sanningen skall icke hwila under bordet, jag will bära fram nytt

och gammalt, Math. 13: 52, jag måste weta, om satan som varit en mandråpare från begynnelsen, Joh. 8: 44, skall regera i ewig tid. Nej, Guds ord och löfte skall wäl en gång gå i fullbordan, ormens huswud skall wäl en gång krossas, den olyckliga döden och djefwulens wälde skall wäl en gång öfwerwinnas, det ewiga lifwet skall wäl en gång begynna, de dödas uppståndelse skall wäl en gång ske, Jesu lidande och död skall wäl icke wara förgåfwes.

Gud hafwer lofwat att skapa oss en ny himmel, och en ny jord; Ef. 65; 2 Petri 3; Uppenb. B. 21, och hwad Han lofwat håller Han wisserligen. Jag hafwer sett den nya himmelen och jorden hwilken war mycket wacker, med många fruktbarande träd, ingen sjö fans inga berg eller backar, utan jemt och prydt öfwer allt.

Den Heliga Staden det Nya Jerusalem, som Johannes såg, fick jag icke se, men om jag winner är jag lofwat att få äta af lifsens träd, Uppenb. B. 2: 7; jag hafwer varit i himmelen och i helsete, icke med kroppen utan i andanom. Jag har fått af Gud befallning, att skrifwa lifsens bok som hwilar under mitt förwar, men på domedag blifwer den nödwändig, de som icke äro skrifu der kastas i den brinnande sjön, Uppenb. 20: 15. Johannes gret swärligen, att ingen kunde uppläsa boken och läsa henne, samma bok 5; käre läsare, jag är icke till att bedraga någon, jag är endast till att förkunna om Jesu ankomst, på det att skriften skall warda fullbordad, Ef. 42: 9, Joh. 16: 13: det är ett anskri som säger, si brudgummen kommer, går ut emot honom; Math. 25: 6, går ut ifrån werlden ifrån Satans hoy, går ut för att göra eder redo, med trones olja i lamporna, på det i skolen icke fattas och blifwa nödsakade att gå tillbaka sedan ewighets dörren är stängd; du skall aldrig ångra om du lyder mina råd, älska din nästa som dig sjelf, ty här på hänger all lagen; Math. 22: 40. Kom ihåg Jesu ord: Allt det j hafwen gjort en af dessa minste mina bröder det hafwen j ock gjort mig; Math. 25: 40. Waren icke som den onde tjenaren som säger: min herre kommer icke så brådt, ty han dröjer icke många år, jag wet han kommer den stund wi icke mena, han kommer snart.

ligen. I Math. 24: säger Jesus: Beder att eder flykt sker icke om wintren, ty då skall wara en stor wedermöda, så att hon hafwer icke warit sådan ifrån werldens begynnelse. Stormen rasar, åskan höres från alla hörn, elementen sammanslota, eldstrålar synas från himmelen och antänder hus; städer och byar blifwa ödelagda dels af storm och dels af eld och menniskorna måste fly på marken och på bergen. Skulle då winter afwen inträffa, bleswe ännu wärre; derföre säger Jesus: Beder att eder flykt sker icke om wintren, och wi böre icke allenast bedja om detta, utan dagligen bedja att Gud måtte hjelpa oss att manligen kunna tro och genomgå den sista afgörande striden, då skola alla släppter på jorden jemtra sig, och då behöfwer menniskan tröst och hugswalelse, om hon någonsin behöfwer tröst, så behöfwer hon då. Derföre säger Jesus: hwilken är nu en trogen och snäll tjenare, som Herran hafwer satt öfwer sitt husfolk, att han skall gifwa dem mat i rättan tid, Math. 24: 45. Salig är den tjenaren, som Herran finner så görande när han kommer; men innan han kommer är rättan tid; icke går det an för de tjenare som äro tillfatta att gifwa mat åt ett husfolk eller bröllopsgäster, till att wänta att laga maten, tills folket behöfwer den eller gästerna skola spisa honom; nej den måste wara tillagad och färdig före måltidstimman är inne och matlockan lemnar sitt ljud ifrån sig. Likaledes är nödwändigt att laga den maten färdig som folket behöfwer i nödens stunder, före Jesu ankomst. Icke kan en brudgum hålla bröllop, utan han först betingat sig bruden och sedan befäller sine tjenare att göra allting i ordning tills brölloppet skall stå och Jesus will också härmed låta oss weta att han snart kommer, på det wi skola göra oss i ordning och wara redo ty Gud är mäktig i de swaga. Han kan förwandla tider och stunder, ofta gör han den klaraste och gladaste morgon till en mulen och bedröflig afton; han kan göra ombyte med winter och sommar. Han kan låta wera gräs och örter på marken och de wackraste liljor, att Salomon war icke så klädd som en af dem, Math. 6: 29. Huru lätt är icke för en krukmatfärd att krossa och förderfwa det kärll som han med sina singlar da-

nat och format efter sitt eget godtycke; lika lätt är för Gud att till intetgöra en jordklump som han danat till en människa, om icke vi åtlöda hans kallelse.

Men när den omnämnda flyggelsen begynner ske, så glädjens och fröjdens, lika såsom man gläder sig åt den annalkande sommaren, då man ser marken grönskas och träden knoppas, dertföre säger Jesus: Lärer af sikonaträdet. Fast nöden synes farlig så påminner eder nu hwad jag lungjort, i skolen få se att jag icke ljuger; påminner eder Guds egna ord och löfte: tröster, tröster mitt folk säger eder Gud, Es. 40. Om edra synder woro blodröda, så skola de dock warda snöhwita; om de äro woro såsom en rosenfärga, så skola de dock warda såsom en ull, ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda, och allt fött tillsammans skall se att Herrans mun talar, och de som wänta efter Herran, de få en ny kraft, så att de skola uppfara med wingar, ty Israels barn skola församlade warda, den ene efter den andre, och det skall ske, att ho som helst då åkaller Herrans namn skall fräkt warda, ty på Zions berg och Jerusalem skall salighet warda, Joels 2: 32. Ty så älskade Gud werlden att han utgaf sin enda son på det hwar och en som tror på honom skall icke förgås utan få ewinnerligt lif.

Jag will i forthet berätta mine sarsare min harkomst samt något af mina lefnads öden.

Min fader war endast kyrkoförord, uti en socken som heter Torup i Halland, — och jag föddes till werlden 1806, fick ganska liten skolundervisning; när jag tillryggalagt 20 år af min ungdoms dagar warsleblef jag en röst i lusten som sade: Tänk på ewighetens längd, hwarföre jag kom uti en gruswelig ånger och bedröfwelse och förestälde mig det presten berättadt, om en droppa watten gånge ur hafwet eller ett strå af marken hwart tusende år skulle ändå ett slut förwäntas; men ewigheten blir aldrig slut, denna föreställning och ånger; war swår ty jag ansåg mig icke kunna blifwa fräkt, i tre dagar och nätter måste jag uthärda detta, men när denna tid hade tilländagått; fick jag höra en wacker ånglamusik och ett lustigt sken omgaf mig, och då fick jag tröst, och jag fattade till bibeln för att finna mera upplysning om salighetens winnande.

Men jag måste ändå wandra i ofunnighet; och lifsom med förbundna ögon i nära 30 år; under den tid eller år 1832 wann jag tillåtelse, genom betyg om hedrande wandel, att ingå uti borgerligt samhälle i staden Malmö år 1848 fattade jag beslut att gifwa mig hit på landet; för att njuta mera lugn för mina öfrige dagar.

År 1853 då koleran gjorde sitt besök i staden Önå, och jag som alltid haft en säker tro till Gud att ingenting i werlden kunde ske utan

hans tillåtelse, och den Gud vill bewara är utan fara, en stor grä-
melse herfkade i mitt bröst då jag såg människornas willfarelse och
wantro, som då wifade sig, att en strid uppstod som är emot Guds
wisja, lära och befallning, att icke sätta sin tro, förtröstan och lit till
något annat i werlden, än den enda och sanna Guden allena. Jag
berättade mina wänner att koleran icke kom nära vår by, utan den
skulle snart upphöra, ty jag wiste att Guds hjälp kunde icke slå fel;
detta war min säkra tro och öfvertygelse, och för att wisa att ingen
räjande fara kunde skrämna mig, eller omintetgöra Guds kraft, gjor-
de jag en resa in till staden, och efterfrågade hos wederbörande, om
icke en skrifwelse war inkommen, som jag uti min ensaldighet för-
fattat, att bästa botemedlen emot denna afgrundspest, är att söka
Guds hjälp samt lakaren Jesus som är den säkraste skyddare i all
fara; detta war jag så förwissad öfwer; om hela staden varit af-
sommade uti kolera hade jag likwäl wägat mig dit.

Men wid min hemkomst war anstalt fogad af mina grannar, och
jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse
af Gud att widare försöka min tro, Apvenb. B. 2: 10, och satan
war icke heller sen utan infann sig med oräkneliga afgrundsandar
och ulfwaklor, då rann jag ingen annan utwäg, än fatta till den
heliga skrift och Guds ord, och så wida icke satan kunde kasjera el-
ler ogilla bibeln så måste han afhålla sig att skada mig, detta war
honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesus lidit och dödt för alla,
sedan fick satan sef att sänka mig ned i helswetets djup och det y-
tersta mörkret. Math. 22: 13.

Men min tro swigtade intet ett ögonblick i alla dessa pröfwomun-
der, ty Gud war med mig; när nu dessa dagar och frestelse tiden till-
ändagått måste djerwulen öfwergejwa mig, Math. 4: 11, och sedan
infann sig Guds englar, som wifade mig allt huru den yttersta dö-
men och vår förwändling kommer att tillgå; detta kan ingen tro
hwad jag berättar ty det skedde i ösynlig måtto för mina åslädare,
men det måste ske efter den heliga skrift, Ef. 41: 25, ännu war mer
som återstod; år 1855 då jag war stadd i enslighet på en wäg för-
djupad i tankar till Gud om ordets rätta tydning, fick jag höra en
röst af himmelen som sade: skrif, hwilket jag öfwen hörde så fort ske
kunde; och jag wiste intet hwad jag skrifwa skulle, men när pennan
kom på papperet blef det mig sagt i örat så fort jag kunde
rita, när aftenen kom lade jag mig till-hwila, men wid midnatts tid
blef jag södd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag åter
fattade i pennan, och då blef lifsens bok skrifwen som är ganska nöd-
wändig wid Jesu domstol, Apvenb. B. 20: 15. War nu god min
wan, och undersök, på de anwiste ställen i bibeln, ty jag talar icke
af mig sjelf utan det är sanningens anda som talar. Joy. 16: 13,
14; Luc 14: 17.

Pris 6 skilling.

Lund, tryckt i Bülowjska botryckeriet 1860.